

עדכתי בס"ד
בחסד ה' עלי
הצב"י נדיה אטון

- ב דבר העורך
- ג מאכלי חלב בשבועות
- ג מגילת דות
- ד פרפראות לתורה
- ד בן איש חי
- ד אור החיים
- ה מעלת ספר התהלים
- ה דיון משפחתי
- ו הלכות חג השבועות
- ו הבדלים בין החג לשבת
- יב סיפורי צדיקים
- יב צדיקים במיתתם

**חג שבועות
ושבת פרשת נשא**

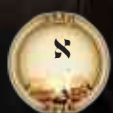
זמני שבת וחג

יום המישי ה' סיון
עירוב תבשילין
כניסת החג: 19:18
צאת הכוכבים: 19:58
חצות הלילה: 00:38

יום שישי ז' סיון
עלות השחר: 04:12
זריחה: 05:45
כניסת שבת: 19:19
הדלקת נרות שבת

יום שבת ז' סיון
יציאת שבת: 20:10
ר"ת: 21:05

להארות והערות אפשר להתקשר: 0527134251

דבר העורך

"זמן מתן תורתנו באהבה מקרא קודש"

שאחד המנהלים קרא לו לראיון. הנער הלך בשמחה ובהתרגשות, הם שוחחו ביניהם, והמנהל התרשם מאד לטובה.

שאלו המנהל: "האם אתה יודע גמרא?" "לא", הייתה התשובה. "האם אתה יודע משניות? לא. הלכה? לא. קרוא וכתוב? לא. הסתכל המנהל על רשימת ילדי כיתה ח' ואמר שאין מקום". טען הילד שמוכן לרדת כיתה, ובלבד ללמוד יהדות. המנהל הביט ברשימות וטען - אין מקום. הסכים לרדת לכיתה נמוכה יותר, ובכל פעם המנהל בשלו. עד שהנער היה מוכן ללמוד עם ילדים בכיתה א' קרוא וכתוב, ובלבד ללמוד בבית ספר יהודי. אך המנהל בשלו - אין מקום.

אמר הנער: "כבוד המנהל, אני רואה, שאינך מעוניין להכניס אותי לבית ספרך. אבקש ממך בקשה קטנה, לרשום לי על פתק שאינך מוכן לקבלני, ולחתום". "לשם מה?" שאל המנהל. "לאחר מאה שנים שנה אקח איתי את הדף החתום" - אמר הנער - "וכאשר ישאלו אותי האם למדתי תורה, אגיש את הפתק החתום, ואומר - אני רצייתי, אך אתה כבוד המנהל לא הסכמת". המנהל התרגש מאד ואמר: "אני אלמד אותך קרוא וכתוב, אני אלמד אותך תורה, משניות, גמרא עד שתגיע לרמת בני כיתתך". היום נער זה הוא אחד הרבנים החשובים בירושלים.

הרצון הכנה של הילד ללמוד, שינה את העומד מולו, ובכך הצליח לעלות מעלה מעלה. יש שביארו את המנהג שנהגו ישראל לאכול בחג השבועות מאכלי חלב באופן נפלא: החלב שונה משאר משקים. שאר משקים אם הם החמיצו אין להם תקנה וצריך לזרוק אותם לאשפה. לעומתם החלב אם הוא החמיץ - הוא משתבח שהרי דווקא עכשיו, אפשר להפוך אותו לגבינה ושאר מאכלי חלב משובחים. כך נאמר להם לבני ישראל, זה תנאי לקבלת התורה - אין ייאוש כלל, אפילו מי שחש וחלילה החמיץ את עצמו (התרחק מדרך התורה) לא יחליט שמקומו באשפתות מתוך ייאוש, אדרבה, ידע שמעתה אפשר לעשותו למאכל משובח ומפואר - יוכל לעלות במעלות התורה הרבה יותר ממה שהיה. לכן נהגו עם ישראל לאכול מאכלי חלב, להזכיר לנו שאנו דומים לחלב ולא לשאר משקים. סיפור זה בא ללמדנו כי אף פעם אסור לנו להתייאש מעצמנו, וגם מי שהתרחק קצת מהתורה הקדושה ודרכיה תמיד ידע שיש לנו מקום לחזור ולהתחיל דף חדש, אף פעם לא מאוחר!!! חג שמח ושבת שלום.

בסיעתא דשמיא שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, זיכנו ה' יתברך להגיע ליום הקדוש והנפלא חג מתן תורה. ישנם אנשים שחושבים שמכיוון שהם קצת רחוקים מהתורה, החג הזה חג מתן תורה פחות רלוונטי לגבם, מכיוון שהם ממילא רחוקים מן התורה, 'ומה להם ולחג הזה'. אך עלינו לדעת כי מחשבה זו הינה טעות מיסודה, מכיוון שהקב"ה כשנתן את התורה לעמו ישראל עד אותו זמן הם גם לא שמרו תורה ומצוות (חוץ ממצוות בודדות שחויבו ביציאתם ממצרים), ובכל זאת זכו למעמד הנורא והנשגב - מעמד קבלת התורה.

מובא בגמרא מגילה (לא:): שיום חג השבועות הוא יום הדין של הפירות, בו גוזרים בשמים כמה פירות ופרנסה תהיה לאדם. ונשאלת השאלה: הרי הגמרא במסכת ביצה (טו.) אומרת מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים (של שנה הבאה), חוץ מהוצאות שבתות וימים טובים, והוצאת בניו לתלמוד תורה. שאם פחת פוחתין לו, ואם הוסיף מוסיפין לו. ואיך הגמרא אומרת שבחג השבועות גוזרים כמה פירות יהיה לאדם? ותירצו המפרשים: ראש השנה הוא בחינה גשמית, כל מזונותיו של אדם קצובים לו בראש השנה, קובעים לו פרנסה, בריאות, שלום בית וכו', על זה אנחנו מתפללים 'תכלה שנה וקללותיה', גם אם בשנה שעברה היו קשיים, מעתה תחל שנה וברכותיה.

אבל עצרת - שבועות - מתן תורה, הוא יום הדין מבחינה רוחנית, הכל תלוי באדם עצמו, "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", "יגעת ומצאת תאמין", אם אדם מקבל עליו עול תורה, זוכה לצאת מאפילה לאורה, "אורה זו תורה", ואדם הלומד תורה ביגיעה, משמים נותנים לו את הכלים הדרושים לכך, ועל כך דנים בשמים ביום חג השבועות, אפילו אם כל השנה היית רחוק, בחג השבועות בידך להתחיל דף חדש. ואם אדם באמת ירצה בשמים יגזרו כבקשתו ויתנו לו סיעתא דשמיא להצליח בתורה. לפניך סיפור נפלא שאירע לפני מספר שנים: בן למשפחה אמריקאית רחוקה מתורה ומצוות הלך לפני בר המצווה ללמוד על משמעות העלייה לתורה. התעורר הילד ללמוד קצת תורה, והתעקש לעבור וללמוד בבית ספר יהודי, בו לומדים יהדות. ההורים בלית ברירה נתנו את הסכמתם.

ביקש הילד להתקבל בבית ספר מתאים. אך כאשר שמעו שהוא איננו יודע קרוא וכתוב בעברית, לא קבלוהו. ביקש להתקבל בבית ספר אחר, אך הדבר חזר על עצמו. כך ניסה מספר בתי ספר עד

מגילת רות

אכילת מאכלי חלב בחג השבועות

חמותה לפני שנפרדה ממנה, כמה מרגש, אבל לבסוף פנתה עורף ושובה לעמה ולמולדתה, ושם ירדה לשאול תחתיות, התחנתה עם גוי ויצא ממנה גלית. לא כן רות. רות התעקשה להישאר עם חמותה "באשר תלכי אלך ובאשר תליני אלין עמך עמי ואלוקיך אלוקי באשר תמותי אמות ושם אקבר..." נעמי הבינה שאצל רות זה שאלה של פיקוח נפש, ושרות חזקה ואמיטית בדעתה, ולא מוכנה לזוז ממנה, ולכן לקחה אותה עימה והפסיקה לדבר עימה שתשוב לבית אביה.

רואים אנו כאן מצד אחד את גלית הרשע והמרושע, שכל יום עמד וביזה את ה' ואת עמו, ומצד שני את דוד מלך ישראל כולו קודש קדשים. איזו מידה הביאה את שתי האחיות לכך שמאחת יצא דוד מלך ישראל והשניה את גלית המסמל את שיא הרשעות שבעולם? והרי סוף כל סוף שתיהן בכו כשנפרדו מנעמי חמותן?

במילה אחת הגדירו חז"ל את כל המהות של רות ואת כל המהות של ערפה: "יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה!" לערפה היה חסר מעט מאמץ בעבודת ה', וחסרון מועט זה גרם שיצא ממנה נכד רשע מרושע, גלית הפלשתית. היא אמנם התנשקה אך בניה יפלו ביד בני הדבוקה - יפלו ביד אדם שדבק במטרה, דבק בתורה בשלמות! אותו מאמץ קטן של רות הביא אותה להיות אמה של מלכות, אמו של מלך המשיח.

למדים אנו מכאן כמה חשוב כל מאמץ הכי קטן שאנו מתאמצים בעבודת ה', כמה המאמץ הזה יכול להשפיע, ואפילו שעכשיו עדיין איננו רואים את הפירות.

נוהגים לקרוא מגילת רות בחג השבועות, המספרת על זרעו של דוד המלך - שביום חג השבועות יום פטירתו.

מגילת רות אפשר ללמוד הרבה מוסר, בס"ד נביא רעיון אחד מהמגילה.

אומרת הגמרא (סוטה מב:): על הפסוק "ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה" אמר רבי יצחק אמר הקב"ה: "יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה".

הגמרא אומרת יבוא גלית שהוא מבני ערפה שנישקה את נעמי, ויפול ביד דוד שהיה מבני רות שדבקה בנעמי. ולכאורה אינו מובן, מדוע הגמרא נקטה ברמז את שמותם של רות וערפה, חז"ל יכלו לומר יבואו בני ערפה ויפלו ביד בני רות. מדוע הוצרכו להזכיר את ענין הדבוקה והנשוקה?

אלא הגמרא במילים הללו מסבירה לנו יסוד עמוק וחשוב לחיים: רות וערפה היו שתי אחיות, בנותיו של עגלון מלך מואב. שתיהן הלכו אחרי נעמי חמותם גם לאחר שנפטרו בעליהן, ושוב לכאורה לא היה להם מה לעשות בעם ישראל. ונעמי מנסה לדחותן ומפצירה בהן לשוב לבית אביהן, היא ביקשה לראות עד כמה הן מוכנות להקריב בעבור תורת ישראל. ומה היה בסוף? "ותשנה קולן ותבכנה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה". ערפה ראתה שבעצם נעמי צודקת, אין לה ילדים, אין לה רכוש, ולשם מה עליה לילך עימה לארץ ישראל לחיי עוני ומחסור? לכן היא נשקה לנעמי, הפנתה עורף ושובה לביתה. היא אומנם בכתה ונישקה את

את התורה כולה [משה רבינו שהה מ' יום נוספים על הר סיני בתפילה למחילה על חטא העגל, ובפעם השלישית עוד מ' יום עד ששב עם הלוחות השניים], (לב דוד מהרב החיד"א).

1. אומרת הגמרא (סוטה י"ב:): שבאותו יום נמשה משה מן המים, שהרי נולד בז' אדר ושלשה חודשים היה ביאור, ואותו היום משתה אותו בת פרעה ולא רצה לינוק מחלב נכרית, לפי שאמר: 'פה שעתיד לדבר עם הקב"ה יגע בנכרית?' עד שבאה אימו והניקה אותו, ולכבודו של משה אוכלים מאכלי חלב (ספר מטעמים).

ואולי אפשר להוסיף בזה, שרמזו כאן שבשביל לזכות בתורה בשלמות, צריך להיזהר ממאכלות אסורות המטמטמות את נפשו של אדם כמו שמשה רבינו נוהר בזה.

2. על פי המדרש (תהילים ח' ב'): בשעה שהמלאכים באו אל אברהם, עשה לפנייהם חמאת חלב וכן בקר והם אכלו בשר וחלב, וכשרצה משה לקבל את התורה אמרו המלאכים לקב"ה "תנה הודך על השמים", אמר להם הקב"ה הרי אכלתם בשר וחלב אצל אברהם, ואיך תקבלו את התורה שאוסרת אכילה כזאת?! ולכן אנו אוכלים מאכלי חלב ובשר ונוהרים לא לערבב זה בזה כדי לומר שבזכות מצווה זו קיבלנו את התורה (באר היטב תצ"ד ח').

3. טבעו של חלב, שהוא מתקיים ואינו מתקלקל, רק בכלים שפלים ככלי חרס. בכלי כסף או זהב הוא יחמיץ מיד, וזהו שמרמז לנו באכילת חלב, שגם התורה אינה מתקיימת אלא אצל היהודים שחיים בפשטות ובבני עניים (זו המנהגים).

כתב השולחן ערוך: "ונוהגין בכל מקום לאכול מאכלי חלב ביום הראשון של שבועות" (שו"ע תצ"ד ג') למנהג זה ישנם כמה טעמים בס"ד נביא כמה מהם:

הטעם למנהג לאכול מאכלי חלב בחג השבועות

א. בדומה לשני תבשילים בפסח, שאחד זכר לפסח ואחד זכר לחגיגה, כך בשבועות אוכלים מאכל חלב ואחר כך מאכל בשר (טו"ש תצ"ד ב').

ב. לפי שכשהיו ישראל בהר סיני נצטוו על המצוות, ולא היה להם מה לאכול, שהכלים היו אסורים, וגם לשחוט לוקח כמה ימים עד שימצאו את כל מה שנדרש לכך, בדיקת סכין ואחר השחיטה לנקר ולמלוח הבשר ועוד הלכות, ולכן אכלו רק חלב. לזכר זה אנו אוכלים מאכלי חלב (משנ"ב תצ"ד ס"ק י"ב).

ג. מובא במדרש: שמונה שמות יש לו להר סיני, ואחד מהם הר גבנונים מלשון נקי כגבינה, על כן אוכלים גבינה בשבועות על שם ההר שקיבלנו את התורה עליו (ר' שמשון מאסטרופולי).

ד. לפי שהתורה אוהבת שפלות, ולכן בימי קדמונים היו לומדים על הארץ, ומאכלי חלב הם מאכלי קטנות כמו שדרשו חז"ל את הפסוק במשלי (כ"ו, כ"ז) "ודי חלב עיזים ללחמך", והביאור הוא: די לו לאדם שיתפרנס מחלב גדיים וטלאים שבתוך ביתו, ומבאר רש"י די לך בחלבם ולא תשחט ותאכלם (טעמי המנהגים תרכ"ה).

ה. הגימטריה של המילה 'חלב' - 40. ולכן אנו אוכלים מאכלי חלב בשבועות, לזכר ארבעים הימים בהם שהה משה על הר סיני ולמד

פניני הבן איש חי

דשמיא במאמר התנא (אבות ו, א): רבי מאיר אומר: כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה. והכוונה הוא, דהלומד לשמה, מוכרח שכל שאלות צרכיו יהיו לשם שמים, שהתכלית הוא כדי לעבוד את הבורא יתברך.

ולכן, אף-על-פי שאמרו רבותינו ז"ל: אין לאדם לשאול שתי שאלות בבת-אחת מן השמים - הנה זה יכול לשאול כמה שאלות בבת-אחת, מפני שתכלית כוונתו במשאלות אלו היא אחת, והינו כדי שיעבוד על-די זה את הבורא יתברך.

אור החיים על הפרשה

יש גם צד של סכנה, וזהו הניסיון הגדול שיש בהצלחה ובברכה. וצריך לזה שמירה מיוחדת וברכה נוספת מאת בורא עולם לשומרו מפני הסכנה שיש בברכה ובהצלחה, אפילו בלימוד תורה כשיש הצלחה רבה יש סכנה עמה. יש נסיונות חדשים לא צפויים כאשר יש הצלחה מיוחדת.

ואין צריך לומר בעניני עולם הזה שיש נסיונות מיוחדים כניסיון העושר כניסיון של שררה, ניסיון של תפקידים חשובים ונכבדים וצריך לזה שמירה מיוחדת, ואולי זה הטעם שחתן ופרנס וכו' מוחלים להם עוונותיהם, כיון שהם נמצאים במצב של ברכה והצלחה ויש להם נסיונות חדשים שצריכים שמירה, צריכים סיוע צריכים עידוד באמצעות המילה על עוונותיהם.

"יאר ה' פניו אליך ויחנך" (במדבר ו, כה).

שואל הבן איש חי: ידוע שאין לאדם לשאול ב' שאלות בבת אחת, וקשה הרי בברכת כהנים אנו כן מבקשים כך מובא במדרש (במ"ר יא, ו): "יאר" זה מאור תורה, שיאיר פניך ולבך בתורה ויתן לך בני-תורה, כמו שנאמר (משלי ו, ג): "כי נר מצוה ותורה אור". "ויחנך" - יחנך במשאלותיך, וכן הוא אומר (ישעיה ל, ט): "חננו יחנך לקול זעקך".

ונראה לי, בסייעתא דשמיא על דרך מה שפרשתי בסייעתא

"יברך ד' וישמרך"

תמה אור החיים הקדוש מדוע הקדים את הברכה לשמירה, מפרש אור החיים הקדוש שהשמירה היא לפי ערך הברכה וגדולתה, כי מי שיש לו הרבה ברכה צריך שמירה יותר. פירוש שני שמדובר בברכה כל כך גדולה שמוכרחים לשמור עליה, אם כן השמירה היא לאות ולמופת על גדול הברכה.

פירוש נוסף בכל ברכה יש גם סכנה כפי שכתוב בדברים פרק ח' פן תאכל ושבעת וכו' ורם לבבך, כלומר בכל ברכה יש בה גם סכנה וצריך שמירה מאותה סכנה, הסכנה היא שמא יבוא לידי רם לבבך.

אמנם דבר גדול דיבר אור החיים הקדוש, שבכל ברכה וכן בכל הצלחה

פרפראות לתורה

שבת לאחר חג השבועות

השבת הראשונה לאחר חג השבועות נקראת בפי העם: "שבת שלאחר חג השבועות".

נשאלת השאלה: מדוע אין קוראים לשבתות שלאחר הרגלים האחרים (פסח וסוכות) על שם החג?

הסביר זאת האדמו"ר רבי מרדכי שלמה פרידמן מבויאן בדרך הבאה: במסכת חגיגה (כ"ו ע"ב) למד ריש לקיש מן הכתוב "ושמת אותם (את י"ב החלות של לחם הפנים) על השולחן הטהור לפני ה'" (ויקרא כ"ד, ו) - מלמד שמגביהים את שולחן לחם הפנים שבמקדש לפני עולי הרגלים ואומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקום (כמה חביבים ישראל לפני ה', שעושה להם ניסים בקביעות) סילוקו כסידורו(לחם הפנים היה חם וטרי כשסולק מהשולחן, כפי שהיה בשעת סידורו בשבת הקודמת). והנה בחג הפסח ובחג הסוכות הנמשכים שבעה ימים, אפשר היה להציג את שולחן לחם הפנים לפני עולי הרגל, ולהראות לכל אחד את הנס הגלוי, שבשעת סילוקו מהשולחן היה לחם הפנים חם וטרי כבשעת סידורו שבו

לפני כן. אבל בחג השבועות הנמשך יום אחד בלבד, כיצד הראו להמוני העולים לרגל את הנס שארע בלחם הפנים שהיו מחליפים מידי שבת בשבת? אלא - אומר האדמו"ר מבויאן - עולי הרגל שבאו ירושלים לחג השבועות היו נשארים במקום עד לאחר השבת הסמוכה לחג כדי להיווכח במו עיניהם בנס הגדול של לחם הפנים, המוסר מן השולחן כשהוא חם, ומשום כך קוראים לשבת שלאחר חג השבועות על שם החג.

"ישא ה' פניו אליך"

במסכת ברכות (כ" ע"ב) מובא המדרש הבא: אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבוננו של עולם! כתוב בתורתך "אשר לא ישא פנים (ה' אינו מפלה לטובה שלא כדון) ולא יקח שוחד" (דברים י', י"ז) והלא אתה נושא פנים לישראל, דכתיב: "ישא ה' פניו אליך".

אמר להם הקב"ה: "וכי לא ישא פנים לישראל? שכתבתי להם בתורה: "ואכלת ושבעת, וברכת את ה' אלוקיך" (דברים ח' י"י) והם מדקדקים על עצמם עד כזית ועד כביצה" (אפילו באכילה מועטת, כמובא משנה ברכות ז' ב).

צא וראה - אומר רבי חיים מוולוז'ין - שהגמרא מדייקת כאן ואומרת: "והם מדקדקים על עצמם". כי רק כלפי עצמו רשאי האדם לדקדק ולראות באכילה מועטת של "כזית" ו"כביצה" סעודה משביעה, שחייבים לברך עליה ברכת המזון. אבל כלפי הזולת יש לנהוג ברוחב לב ולהעניק לכל עני נצרך כדי שביעה גמורה. וכן שנינו במסכת פאה (ה, ז') בדין מתנות עניים: "אין פוחתין לעני העובר ממקום למקום מכיכר בפונדיון", ופירושו: גבאי צדקה המחלקים מזון לעניים אורחים חייבים לתת לכל עני מידי יום כיכר לחם שקונים בפונדיון (מטבע של חצי מעה, או 16 פרוטות). וכן פוסקת המשנה בדין מעשר עני (פאה ח, ה): "אין פוחתין לעניים גורן מחצי קב חטים וקב שעורים" (נפח הקב הוא 24 ביצים, 2.2 ליטרים). וזה לשון הרמב"ם בהלכות מתנות עניים (ו, ז'): בעל השדה שעברו עליו עניים והיה לו שם מעשר עני, נותן לכל עני שיעבור עליו מן המעשר כדי שבעו שנאמר "ואכלו בשעריך ושבעו" (דברים כ"ו, ב).

יגית בת דחל
דבורה בת אביגיל
ת.ג.צ.ב.ה

אדלט חנה בת
פדיחה
דחל ע"ה
בת לאה תח"י
ת.ג.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בד עיישה
אלי לוי
בד סוזן
ת.ג.צ.ב.ה

לאה בת
סזליקה רביבו ז"ל
(ה"ד)
ת.ג.צ.ב.ה

מו"ד
רבי אלעזר אבוהצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ודג'יה
רבי יודם מוכאל
אברגל בן דינה
ת.ג.צ.ב.ה

מעלת קריאת ספר התהלים

ספר התהלים של דוד המלך נעים זמירות ישראל ניצב בין כ"ד ספרי התנ"ך הקדושים כספר התהילות והתפילות הנצחי של עם ישראל, וכולו מזמורים של השתפכות הנפש לפני הבורא יתברך.

ספר התהלים לא נועד דווקא לאומרו בעת צרה ומצוקה, אלא הפסוקים הם שירות ותשבחות אשר מהם שואבים מעיינות שמחה, ועל ידם מביע האדם את תשוקתו לצור העולמים,

ואמרו רבותינו ז"ל: ביקש דוד שיהיו וקוראים את ספר התהלים ונוטלים שכר עליהם כנגעים ואהלות (דיני טומאה וטהרה, ששכר הלימוד בהם מרובה, מכיוון שהם קשים להבנה), שנאמר: "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך" (מדרש תהלים א. ח).

כתבו בספרים הקדושים בשם הצדיק רבי אלימלך מליזנסק זצ"ל, כי האומר ביום אחד שלש פעמים את כל ספר התהלים, הוא חשוב יותר מתענית משבת לשבת.

ספר התהלים הוא הספר שליווה את עם ישראל בכל התקופות. בו מצא ניחומים לנפשו בחשכת הצרות, ובו ראה אור מועיל בדרכו הרוחנית. דוד המלך ע"ה אמר מזמורי תהלים בשעת צרה כשהיה נודד במדבריות מפני הרדיפות, ובשעת שמחה כשזכה לימים של אורה, ועל ידי כך להתקרבות השכינה. גם בתולדות עם ישראל, היו ימים של חשכה וימים של אורה. ימים של רדיפות וימים של

מנוחה, ובכל אותם הזמנים היה ספר תהלים לפה לכנסת ישראל, שכן דוד המלך היה השליח ציבור האמיתי של עם ישראל באמונתו, בתמימותו, בצדקתו, בשיברון לבו ובבקשת אור ה' ובכוח הסבל, מתוך תקווה ואמונה בישועת ה'.
במזמורי התהלים שיתף דוד המלך את צרת ישראל בצרותיו, וכשביקש על עצמו ביקש על כל האומה, שהיה מכיר ביגונותיה ובשמחותיה, מתוך יגונו ושמחותיו של עצמו. וכשם שהוא לא נתייאש בעיצומם של צרותיו, והיה בטוח שיתקיימו דברי שמואל הנביא שמשחו למלך, כך לא נתייאש עם ישראל בחשכת גלותו, ומצא ניחומים בספר התהלים של נעים זמירות ישראל שנאמרו ברוח הקודש (מעם לועז בפתיחה).
על הפסוק "מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו" (תהלים ק"ו, ב'). היה אומר הרבי הקדוש מזלוטשוב זצ"ל, מי ימלל הוא לשון מוללין מלילות (על פי ביצה דף י"ב), דהיינו מי ישבר ויפרך את הגבורות והדינים? מי שישמיע כל תהלות, שעל ידי אמירת כל ספר התהלים, יכול לבטל את הדינים והגבורות שבעולם.
רבי אליעזר פאפו זיע"א כתב בספרו "פלא יועץ" (ערך תהלים), שיש קבלה מאנשי שם הקדושים מי שיש לו איזה דוחק השעה או צער, או שהוא מהלך בדרך, או עובר בים או בנהרות, יקרא כל התהלים בכל יום בלי הפסק בכוונה והכנעה ויראה נפלאות, וזה בדוק ומנוסה. (דרשות התהלים)

דיון משפחתי

עם הרב יצחק זלברשטיין

כה תברכו את בני ישראל אמור להם, יברכה ה' וישמרה... (במדבר ו, כ"א-כ"ד)
ימים ספורים לאחר פטירתו של הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל, שלח בחור אחד מכתב רווי בדמעות, אל הגאון רבי יצחק זלברשטיין שליט"א. וכה פתח החבור במכתבו:

באחת השבתות, התפללתי תפלת שחרית בבית הכנסת של הגאון רבי עובדיה יוסף. כדאי למנע את התקרבות הקמון לרב, הניחו מעין 'מחצה' לפניו, ושום מתפלל אינו מרשה לעבר את המחצה. אך הבחנתי שהיו מעטים שכן זכו לעבר לפניו ולנשק את ידיו - היו אלו הכהנים. לאחר שגשאו את ידיהם וירדו מהדיוקן, עברו הכהנים לפני הרב ונשקו את ידי קדשו.

חשקה נפשי מאד לזכות לנשק את ידי הגאון, ובתפלת מוסף, פשראיתי את הכהנים נגשים לטל ידיהם, החלטתי להצטרף אליהם, אף על פי שאיני כהן...

נטלתי אפוא את ידי, ועליתי עמם לדיון. כמובן שלא אמרתי את הברכות, אלא שתקתי תחת הטלית, ועשיתי את התנועות כשאר הכהנים. (ברמ"א בסי' קכ"ח ס"א מבאר, שאסור לזר שאינו פה לעלות לדיון ולומר ברפת כהנים, שנאמר 'פה תברכו' - אתם ולא זרים. אך פאן החבור לא אמר מאומה).
לאחר הברכה, נגשתי גם אני לרב, זכיתי לברפת 'חזק וברוך' מפי קדשו, ונשקתי בדבקות את ידו...

פעת לבי נוקפי, שמה נהגתי בדרך רמאות ושקר, בכך שעשיתי עצמי ככהן, ועליתי לדיון כדאי לזכות לנשק את ידי הרב זצ"ל.
אודה לכבוד מעלת תורתו אם יודיעני, האם היה מתר לי לנהג כה? תשובה
נאמר בספר משלי (ו, ל): לא יבזו לגנב פי יגנוב למלא נפשו פי ירעב, ונמצא ישלם שבועתים. ופרש רש"י (בפס' ל"ה): "רבותינו דרשו, לא יבזו לגנב, זה המתגנב מאחר חברו, הולך לבית המדרש ועוסק בתורה; ונמצא ישלם שבועתים, סופו שמתמנה דין ומורה הוראות, שאין שבועתים אלא תורה, שנאמר: מזקק שבועתים (תהלים י"ב)".
וגם אנו נאמר: לא יבזו לבחור ש'התגנב' מחמת אהבת התורה שבוערה בו, כדאי לזכות לנשק את ידי החכם, ומן הסתם שאלו היה יודע החכם, איזה חזק בתורה ויראת שמים שואב החבור מנשיקה זו, היה מרשה לו להקנים ולנשקו!

כל זאת מדיון גיבת דעת ונרמה, אולם נראה שלא היה לו לעלות לדיון ככהן מטעם אחר - משום שקיים חשש שיבואו להתזיקו ככהן (עין בכתובות כ"ד), ובשעת ברפת כהנים, זרים אינם רשאים לעלות לדיון.

לסכום: אין במעשיו של החבור חשש רמאות וגיבת דעת. אך לא היה לו לעלות לדיון ככהן בשעת ברפת כהנים.

לדפואה שלומיה
ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה בת רחל

לדפואה שלומיה
נפתלי בן נעמה
ציונה בת נעמה

לברכה והצלחה
משפחת
משה
וב"ב

מדי מדים
בת רחל
עבד בן דינה
תנצבה

נגיה בת סרה
חנה סוזן
בת חפסה
תנצבה

ועל חג ערב חג השבועות וצאת מצרים

המדריך להלכות ח

תזכורות לערב חג שבועות:

יש לשמח את הנשים בבגדים ותכשיטים נאים. ואת הקטנים בראוי להם, במגדנות וממתקים לכבוד הרגל. יש להניח עירוב תבשילין (גם מי שמכין את כל האוכל של שבת לפני החג, יערב עירוב תבשילין אך לא יברך).

להכין נר שדולק לפחות 26 שעות שיוכל להעביר אש ביום טוב (יש אפשרות לקחת נר של 24 שעות ולהוסיף על הנר שמן זית ודולק על ידי כך 26 שעות ואפילו יותר).

ישתדל לישון צהרים ערב החג כדי שיאגור כוח להישאר ער כל הלילה לעסוק בתורה הקדושה. טוב לטבול במקווה טהרה לכבוד הרגל. כשמכין את הנרות של יום טוב, טוב להכין מערכת נרות נוספת לנרות שבת.

יש להכין מפות נילון חד פעמיות חתוכות לפי מידת השולחנות לצורך החג ולצורך השבת (כמות כפולה), וכן שקיות אשפה חתוכות ומנותקות, כמות המספיקה ליומיים. להכין מספיק חלות או פיתות שלימות, ללחם משנה לסעודות יום טוב וסעודות שבת. לנתק את כבל החשמל מהכיריים אם רוצה לבשל ביום טוב.

אותם הרוצים לבשל על להבת הגז ביום טוב, ויש להם "שעון גז" (חגז) לצורך כיבוי הגז לזמן קצוב יזכרו לחבר אותו בערב החג.

לזכור לנתק את השעון מעורר של יום שישי, כדי שלא יצלצל בחג.

מקררים של חברת שארפ (sharp) קיימים שני מצבי

יום חמישי ה' סיון ערב חג שבועות

טוב לכון בברכות התורה ביום זה שיחולו רק עד מחרת בבוקר.

אי"ה השנה חל חג שבועות ביום שישי, ולאחר מכן מיד נכנסת שבת, בחג אסור מדברי סופרים לבשל, או לאפות פת לצורך השבת, אלא על ידי עירוב תבשילין.

עירוב תבשילין פירושו - שיניח פת ותבשיל בשיעור כזית מכל אחד (27 גרם, וטוב להניח בשיעור כביצה - 54 גרם) מערב יום טוב (יום חמישי, ואפשר גם מיום רביעי בערב) לשבת, בכדי שיהיה ניכר שאינו מתחיל בבישול ובאפייה שאינם לצורך יום טוב בעיצומו של היום, אלא הוא רק כגומר מלאכת אוכל נפש, לאחר שהתחיל בה מערב יום טוב.

נוסח עירוב תבשילין

בשעה שמניח העירוב בערב יום טוב, אוחזו בידו ומברך: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וציונו על מצות עירוב". וסיים: "בדין עירובא יהא שרי לנא לאפויי ולבשולי ולאדלוקי שרגא ולמעבד כל צרכנא מיום טוב לשבת". [תרגום: בעירוב זה יהיה מותר לנו לאפות ולבשל ולהדליק הנר ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת], ולכתחילה צריך שיבין מה שאומר, ואם אינו מבין בארמית או בלשון הקודש, יאמר הנוסח בשפה שמבין. ולדעת רבים מהפוסקים אין אמירת "בדין עירובא" מעכבת כלל.

במקומות החמים נוהגים לקחת ביצה שלוקה שמחזיקה מעמד ואינה באה לידי סירחון כשאר מיני ליפתן. ובזמן הזה שיש לנו מקררים חשמליים טוב להדר לקחת לצורך מצוות

ג השבועות תשפ"ג

הקדוש: "כל אלו שמתקנים התיקון בלילה הזאת ושמחים בו, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזיכרונות, והקדוש ברוך הוא מברך אותם בשבעים ברכות וכתרים של עולם העליון". והסבירו האחרונים, שהטעם למנהג זה בליל חג השבועות, לפי שבשעת קבלת התורה היו ישראל נרדמים כל הלילה, והוצרך הקדוש ברוך הוא להעירם משנתם על ידי קולות וברקים שהיו לפני מעמד הר סיני. ולכן צריכים לתקן הדבר על ידי שנעמוד על המשמר בלילה הזה ונעסוק בתורה כל הלילה.

דיבורים בטלים

יש להיזהר מלדבר דברים בטלים בלילה הזה, ולא יאבד זמן יקר זה בשיחה בטילה. ויושב בטל כישן דמי. ועל פי חכמי הקבלה אין לקרות משנה בלילה זו. ולפני נקודת חצות הלילה יש לקרות קריאת שמע, בפרט לאלה שהתפללו ערבית מבעוד יום.

ברכה על האוכל והשתיה

העוסקים בתורה בלילה, ומגישים להם מדי פעם בפעם במשך הלילה תה או קפה, אפילו שהו בינתיים יותר מ72 דקות, שיש בזה יותר מכדי שיעור עיכול המזון, אינם צריכים לחזור ולברך על כל כוס וכוס, אלא די בברכה אחת, והיא פוסרת את הכל! וטוב שיכווין דעתו לפטור בברכתו הראשונה כל מה שיביאו לפניו לאחר מכן.

יצא מחוץ לבית הכנסת

אם יצא לחוץ מפתח בית הכנסת או בית המדרש, אפילו הניח מקצת חברים, ואחר כך חזר, צריך

לחזור ולברך, ששינוי מקום נחשב להיסח הדעת.

העירוב, לחם שלם ותבשיל חשוב, כגון בשר או דגים.

אכילת הפת והתבשיל

אסור לבשל או לאפות ביום טוב אלא כל זמן שהעירוב קיים. ואחר שהכין כל צרכי שבת ביום טוב, אם ירצה יוכל לאכול את הפת והתבשיל של העירוב, אפילו ביום טוב עצמו. אולם טוב לאכול בליל שבת, או בסעודה שלישית של שבת.

עשבי בשמים ושושנים

יש נוהגים לשטוח עשבי בשמים ושושנים בבתי הכנסת ובבתים לכבוד חג השבועות, זכר למה שאמרו חז"ל (שבת פח:): כל דיבור שיצא מפיה הקב"ה נתמלא כל העולם כולו בשמים, שנאמר "שפתותיו שושנים נוטפות מור עובר".

הקזת דם בערב שבועות

היכן שאפשר טוב להיזהר בערב שבועות לא לתרום דם או לערוך בדיקת דם, מכיוון שיש בזה חשש סכנה. (ילקו"י יו"ט עמ' תקע"ג).

ליל שישי ליל חג שבועות

קידוש

מכיוון שיש מחלוקת בין הפוסקים אם אפשר לקדש עד שיהיה לילה וודאי, לכן לכתחילה נכון להמתין מלקדש עד שיגיע צאת הכוכבים. ובפרט במקומות אלו שאפשר לחשוש לדברי האחרונים ולהמתין עד הלילה. ומכל מקום בשעת הצורך הרוצה לסמוך על המקלים, ולקדש על הכוס מבעוד יום ולהוסיף מחול על הקודש יש לו על מה שיסמוך.

ליל שבועות

פשט המנהג בכל תפוצות ישראל להיות נעורים כל הלילה בליל חג השבועות ולעסוק בתורה, עד עלות השחר, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש: "חסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה, ואומרים: בואו לנחול מורשה קדושה לנו ולבנינו בשני העולמות". וכן אמרו עוד בזוהר

ועל העם ראויים את הקולות ואת הלפידים וצו

המדריך להלכות ח

השחר בשעה 03:42 והלאה, מחשש שימשך בסעודתו ויעבור זמן קריאת שמע ותפילה.

יום שישי ו' סיון יום חג השבועות ברכות השחר לנשאים ערים

מנהגינו לברך כל ברכות השחר, חוץ מברכת על נטילת ידיים ואשר יצר. ואם הוצרך לנקביו מברך אשר יצר. זמן ברכות התורה אין לברך ברכות התורה אלא עד אחרי עלות השחר בשעה 4:12 (אופק באר שבע).

ברכות התורה לנשאים ערים

מנהגינו שגם הניעורים בלילי שבועות מברכים ברכות התורה. ויש מתחסדים לשמוע ברכות התורה ממי שישן בלילה שנת קבע.

להשתדל להכין את האוכל ביום טוב בעוד היום גדול אף על פי שהכין עירוב תבשילין כדת, ישתדל להקדים לבשל ביום החג את צורכי השבת בשעות המוקדמות של היום, כדי שייסיים האפייה והבישול בעוד היום גדול, שאילו יזדמנו לו אורחים ביום טוב יוכל להגיש התבשילים לפנייהם לאכילה. ומכל מקום אם נתעכב מפני איזה אונס רשאי להמשיך ולבשל ביום טוב עד סמוך לשקיעת החמה. (ילקו"י י"ט)

הכנה מיום טוב לשבת

עירוב תבשילין מתיר גם דברים שאינם צורך אכילה, כגון לשטוף כלים מיום טוב לשבת, לסדר את הבית וכדומה, לכן מותר לסדר את הבית ואת השולחן לכבוד שבת מבעוד יום.

מגילת רות

מנהג נכון לקרוא מגילת רות בחג השבועות בלא ברכה (ומנהג אחינו האשכנזים לברך על המגילה).

בירך ברכה אחרונה רק כדי שלא ישכח

אם אכל או שתה שיעור המחייב ברכה אחרונה, ובדעתו להמשיך לאכול ולשתות עוד במשך הלילה, ומכל מקום בירך ברכה אחרונה על מה שאכל ושתה, מפני שחשש שמא ישכח לברך אחר כך, או שמא יעבור 72 דקות (זמן עיכול) ויפסיד הברכה, בכל זאת לא הפסיד את ברכתו הראשונה, ואינו חוזר ומברך על מה שיאכל וישתה עוד. (קיצור שו"ע חזו"ע יו"ט עמ' רל"ה)

קריאת שמע לפני חצות הלילה

לפני שעת חצות הלילה בליל שבועות בשעה 00:38 (לפי אופק באר שבע), על רב בית הכנסת לעורר את הקהל לקרוא קריאת שמע, בפרט לאלה שהתפללו ערבית מבעוד יום. וטוב לקרוא כל סדר קריאת שמע שעל המיטה עם הפסוקים שבה.

ברכת המפיל

אין מברכים ברכת המפיל בליל שבועות, שהרי לא ישנים בלילה זה. אמנם אם עולה למיטה לישון מעט בתחילת הלילה, או אחר חצות הלילה, נחשב שנת קבע ומברך ברכת המפיל בשם ומלכות.

שינה לפני עלות השחר

אסור ללכת לישון תוך חצי שעה לפני עמוד השחר בשעה 03:42 והלאה, מחשש שימשך בשנתו ויעבור זמן קריאת שמע ותפילה.

אכילה לפני עלות השחר

אסור לאכול סעודת קבע תוך חצי שעה לפני עמוד

ג השבועות תשפ"ג

חציו לה' וחציו לכם

ישתדל לעסוק בתורה ביום החג, וכמו שאמרו (בפסחים ח:): חציו לה' וחציו לכם. ויש להזהיר את ההמון שלא יעבירו את היום בשינה, ויקבעו זמן ללמוד גם ביום טוב עצמו, אחר שינוחו מהלימוד של הלילה. ויש נוהגים לקרוא אזהרות שיסד רבי שלמה בן גבירול וכיוצא בזה. ויותר נכון ללמוד בספר המצות של הרמב"ם, מצות עשה ומצות לא תעשה. ונכון גם כן לקרות בספר תהלים, כי פטירת אדונינו דוד המלך הייתה ביום חג השבועות.

קריאת שנים מקרא ואחד תרגום

השנה חל יום טוב ביום שישי, ונחלקו הפוסקים האם מותר לקרוא קריאת שנים מקרא ואחד תרגום ביום טוב, דעת מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל שאפשר לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום אפילו ביום טוב (יבי"א ח"א סי' י"ח).

כניסת שבת

הדלקת נרות

בכניסת שבת בשעה 19:19 (אופק באר שבע) תדליק האישה נר של שבת על ידי שתעביר אש מהנר הקיים שהכינה בערב החג.

קודם ההדלקה תברך: "ברוך ... להדליק נר של שבת".

כיבוי הנר

תיזהר שלא לכבות הגפרור או הנר בסיום ההדלקה, אלא תניחם בנחת במקום שיכבו מאליהם. ואסור לזרקם לכיור רטוב.

אישה שמדליקה הנרות בשמן, תקפיד שלא להוציא כדרכה את שאריות הפתילה שנשארו בכוסית מאתמול אלא תוציאם בשינוי. ולכן ממולץ להוציא את שאריות הפתילה של אתמול על ידי 'ידית' הכפית (שזה נקרא 'טלטול מן

הצד' ולצורך דבר המותר, דהיינו שימוש בכוסית להדלקה חדשה, דמותר) ואז תמלא שמן בכוסית, תניח פתילה חדשה, ותדליק מאש מצויה.

גם מי שמטלטלת הכוסית כולה עם שיירי הפתילה מאתמול ותנער הפתילה לאשפה, מבלי להוציאה בידיים, יש לה על מי לסמוך. (גיליון יורו משפטיך)

נרות פראפין

מי שמדליקה בנרות פראפין, ופתח הפמוט גדול מרוחב הנר, אסורה לחמם הנר ולהדביקו לפמוט, אלא צריכה להכין מערכת נרות מודבקים לפמוטים כבר מערב החג, על מנת שתוכל להדליק הנרות (מאש מצויה). וכן אם פתח הפמוט קטן מגודל הנר אסור למחק ולגרד קצה הנר להתאימו לגודל הפמוט ביום טוב, ולכן יכינו סט נוסף מערב יום טוב. אם הנרות מתאימים לגודל הפמוט וצריך רק להניחם כך בפמוט (בלא לחמם את תחתיתם), מותר לעשות כן גם ביום טוב ולהדליקם (מאש מצויה).

אם נסתם פתח הפמוט בשאריות הנר הקודם, מותר לסלק השאריות באמצעות כלי.

נרוניות אלומיניום

המשתמשים בנרוניות אלומיניום לצורך הדלקת נרות שבת וחג. לכתחילה ישימו לב שלא לסלק בידיים את כוסיות האלומיניום שנשארו בצלחת או בפמוט מהנר שהדליקו לכבוד החג, אלא יסלקום על ידי דבר אחר או על ידי נייעור מהצלחת (דהוי טלטול מן הצד), משום דיש

אומרים שהם אסורים משום מוקצה. (גיליון יורו משפטיך)

ועל ענין ראים את הקולת ואת הלפידים וצו

המדריך להלכות ח

ההבדלים בין יום טוב לשבת

ע"פ פסקי מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל (כל המקורות מתוך חזו"ע יום טוב, אא"כ כתוב אחרת) להוי ידוע: כל שאלה דומה למקרים המובאים להלן חובה לשאול שאלת חכם ואין לדמות בין מקרה למקרה. המספרים שנמצאים בתוך הטבלה מובילים לנספחים

הנמכה והגבהה של הגז בזמן שדולק
סגירת הברז גז כדי שיתכבה הגז
כיבוי הגז בסיום השימוש
הדלקת חשמל על ידי יהודי
הדלקת חשמל על ידי גוי
מים שהוחמו בדוד שמש ללא חשמל באמבטיא שלו בבית
מים שהוחמו בדוד שמש בבית המרחץ (מקווה)
אדם שרגיל לעשן סיגריות
להדליק מנר קיים נר נשמה לע"נ קרוביו

מקרה	יום טוב (יום שישי, חג שבועות)	יום שבת
עשיית מלאכה	אסור [א']	אסור [א']
אמירה לגוי	אסור [א']	אסור [א']
אמירה לגוי במקום מצווה או לצורך רבים	מותר [ב']	מותר [ב']
הפעלת תנור חשמלי על ידי שעון שבת באופן שלא ידלק האור	מותר [ע"ב]	מותר אך ורק אם משתמש בתנור באישור מכון הלכטכני 1 ובמצב פלטה
להפעיל מיקסר על ידי שעון שבת	מותר [ע"ב]	אסור
הכנת עוגה אפילו שהיה אפשר להכינה מערב יום טוב כאשר התנור ידלק על ידי שעון שבת ובלי שידלק האור	מותר, ונכון להכין בשינוי [ט']	אסור
טלטול עצמות לכלבים, וקליפות (של פירות) שאינם ראויים למאכל אדם לשאר בהמות	אסור, כדי שלא יבואו לזלזל ביום טוב 2 [כ"ו]	מותר [כ"ו]
בישול	אם מדליק את הגז על ידי העברה מאש מצויה, כגון נר שהוכן לו לפני יום טוב מותר	אסור
בישול לצורך מחלל שבת בפהרסיא 3 או גוי	אסור, לכן ישתדל לא להזמין ביום טוב, או לחילופין יבשל את האוכל מבעוד יום [ל"ח]	אסור

ג השבועות תשפ"ג

נספחים לטבלה:

1. מכון הלכטני הינו מכון שבודק את מוצרי החשמל על ידי מהנדסים יראי שמיים, אם הצהרות היצרן תואמות את הפסיקה ההלכתית.
2. האיסור להשליך ביום טוב עצמות לכלבים וקליפות שאינם ראויים למאכל אדם לשאר בהמות, מדובר דווקא להשליך לשאר כלבים ובהמות שבעיר, אך אם הכלבים והבהמות שלו, חיוב המזונות שלהם מוטל עליו, ומותר להביא להם לאכול עצמות וקליפות.
3. גדר מחלל שבת בפרהסיא שדינו כגוי, דווקא באדם שמחלל שבת ביד רמה ובחוצפה גדולה בעישון סיגריות בשבת או בנהיגה ברכב ואופנוע וכדומה. אבל אדם שמחלל שבת לצורך פרנסה אין דינו כגוי (קיצור שו"ע חזו"ע יו"ט עמ' צ"ז).
4. וכתבו הרבה מפוסקי זמנינו פיתרון נוסף: יש סוגי גז חדשים, שאם מניחים כפית מתכת בין חישן הבטיחות לאש, רק אחר כשש עד שבע שניות נכבה הגז, ונחשב כגרם כיבוי. לכן יש מקילים ביום טוב לכבות את הגז בדרך זו, ולהניח את כפית בין החיישן לאש, ומיד לאחר מכן מותר לסובב את הלחץ של הגז כדי למנוע זרימת גז. אולם מי שרוצה לקיים פיתרון זה חייב לבדוק בגז אצלו בבית בערב יום טוב, ולהניח כפית ולבדוק שאין האש נכבית מיד. (וכתב הראשל"צ הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א: שפיתרון זה עדיף מהפיתרון לחמם מים ויגלשו על האש. ילקו"י יו"ט עמ' תמ"ט).
5. והחילוק בין גבינה שאסור לגרד בפומפייה, לבין צנן וגזר שמותר לגרד, מפני שגבינה גם אם מגרדים אותה בערב יום טוב לא יפוג טעמה ביום טוב. אומנם צנן וגזר אם מגרד אותם בערב יום טוב יפוג טעמם ביום טוב, לכן מותר לגרד אותם אפילו ביום טוב. אומנם אם יודע שלא יפוג טעמם של צנן וגזר אפילו שמגרד אותם בערב יום טוב, אסור לגרד אפילו צנן וגזר ביום טוב (חזו"ע יו"ט עמ' ע"א).

מותר לצורך התבשיל [נ"ח]	אסור
אסור [נ"ט]	אסור
אסור, ומותר בשני האופנים הבאים: א. שמתכבה לבד על ידי שעון שבת (חגז). ב. יכבה את הגז על ידי שניח מים רותחים על הגז והמים יגלשו ויכבו את האש, ואחר כך יסובב את הכפתור של הגז, והמים שרתחו ישתמש בהם לשתיית קפה או תה. [נ"ח]	אסור
אסור [נ"ג]	אסור
מותר [נ"ג]	אסור, ולצורך מצווה או לצורך רבים מותר
אם המים התחממו ביום טוב על ידי דוד שמש ללא חשמל, מותר להתרחץ כל גופו, אך יזהר לא לסחוט [מ"א]	אם המים התחממו בשבת על ידי דוד שמש ללא חשמל, אסור להתרחץ כל גופו, אלא רק פניו ידיו ורגליו [מ"א]
בבור של המקווה מותר אבל להתרחץ אסור במים חמים [ילקו"י יו"ט עמ' שע"ה]	אסור אפילו פניו ידיו ורגליו [מ"ב]
מותר, על ידי שמדליק מאש קיימת ויזהר לא לכבות את הסיגריה [מ"ד]	אסור
מותר, ועדיף להדליקו בבית הכנסת [נ"ה]	אסור

סיפורי צדיקים

מחילת עוונות בחג השבועות

פעם בחג השבועות עמד הרב הקדוש רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א וטען: "רבונו של עולם בראש השנה אתה בחינת מלך ושופט, ואפילו כשאתה רוצה למחול על כבודך אין אתה יכול, שהרי "מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול", אבל כהיום הזה, בחג השבועות, זמן מתן תורתנו הרי אתה בחינת רב, והיום אתה יכול למחול לנו את כל החטאים והעוונות, שהרי "רב שמחל על כבודו, כבודו מחול". (סיפורי צדיקים)

תרי"ג מצוות

עלם צעיר בן ארבע שנים בלבד היה האדמו"ר בעל ה'דברי חיים' מצאנז, והוא כבר ידע בעל פה את כל סדר תרי"ג המצוות עפ"י סדר הרמב"ם. 'מה ראית ללמוד בעל פה את כל תרי"ג המצוות?' שאלו אותו החסידים, 'הנה חיילים העומדים לצאת למשימה חשובה במצוות מפקדם' - התחיל הילד חיים בהסברו - 'נדרשים לדעת את כל פקודות המפקד בעל פה, גם

אנו חיילים בצבאו של הקב"ה, וע"כ עלינו לדעת בעל פה את כל פקודותיו'.

מסכת שבועות לחג השבועות

בלילה השני של פסח, אחר ספירת העומר, פנה הרה"ק רבי צבי הירש הלוי הורביץ זיע"א אל בניו הרכים, מי שצמחו אחר כך להיות האחים הקדושים: הרה"ק רבי שמעלקי מניקל-שבורג והרה"ק ר' פינחס בעל ה"הפלאה" זיע"א.

שאלם איזו מסכת ילמדו, וענה הגדול: "עכשיו עלינו ללמוד מסכת שבועות כדי שנוכל לסיים אותה בערב חג השבועות". הסביר האב לילד כי מסכת שבועות אינה עוסקת בענין חג השבועות. ענה ילדו הבכור: 'ידע אני כי מסכת שבועות עוסקת בענייניהם של הנשבעים, אבל משום כך סבור אני שהיא מתאימה ללימוד עכשיו, כי מאז חג השבועות הראשון, זמן מתן תורה, כולנו מושבעים מהר סיני לקיימה. וכאשר נלמד מסכת שבועות, נדע עד כמה תמורה השבועה ועד כמה צריך לדקדק בקיומה... (מרוה לצמא)

צדיקים במיתתם קדושים חיים

רבי ישראל הבעל שם טוב

ישראל התייתם מהוריו בגיל צעיר. אביו ציוה אותו בצוואה "אל תירא". הוא אהב לצאת לשדה ולצפות בטבע, בתוך כך הכיר את הצמחים ואת סגולותיהם הרפואיות. נשא אישה מבנות המקום באוקופ, והתמנה לשמש בבית המדרש העירוני. אחר זמן קצר נפטרה אשתו ולא הותירה ילדים. הוא שימש באותן שנים גם עוזר למלמדי תינוקות, ובתקופה מסוימת שימש כשוחט בעיירה קשילובץ הסמוכה לזילובץ. אחרי שהתאלמן עבר לגור בברודי, ושימש שם כמלמד תינוקות. שם נישא לחנה, אחותו של רבי אברהם גרשון מקיטוב. אחרי נישואיו אלו עבר לגור סמוך לקיטוב, והתבודד שנים אחדות בהרים שבין קיטוב לקוסוב. כמקובל, הדגיש את הדבקות עם הבורא והעלאת העולם כולו לשורשו העליון. בכמה מקרים מסופר שפעל להציל את הציבור מסכנות שונות באמצעות כוחותיו הרוחניים. הבעל שם טוב לא כתב את תורתו. מעט מדברי תורתו והנהגותיו נרשמו על ידי תלמידיו ונדפסו בספריהם. ביום שבו נפטר, ציוה הבעש"ט להכניס אל חדרו עשרה אנשים כדי שיתפלל עמם במניין. וציוה שיתנו לו את הסידור ואמר: "עוד מעט אפגש ואדבר עם השם יתברך".

איך זכה רבי אליעזר לבן כמו הבעל שם טוב הקדוש

הבעל שם טוב לא חיבר ספרים, אך בדיניו ארבע איגרות שכתב. תורות בשמו מופיעות בספרי תלמידיו.

רבי אליעזר, אביו של הבעל שם טוב, היה גר בכפר והיה ידוע בהכנסת האורחים שלו. ר' אליעזר הציב שומרים בקצה הכפר שיבשרו לכל אורח שמגיע לכפר כי כדאי לו ללכת אל ביתו של ר'

אמר השטן: "אני אלך"! אמר אליהו הנביא לשטן: "לא טוב שתלך אתה - מוטב שאלך אני במקומך". בעיצומו של יום השבת בא אליהו הנביא לפני ר' אליעזר, כשהוא מחופש לעני שזה עתה בא מן הדרך, עם מקלו ותרמילו. "שבת שלום!" קרא העני - שבת שלום!

מן הראוי היה לגרש את העני מן המקום, על שחילל את השבת בכך שנסע והלך בדרכים. אלא שר' אליעזר סבלן היה, ולא רצה לבייש את האיש. מיד הציע לו לאכול "סעודה שלישית" מכובדת, ולאחר צאת השבת כיבד אותו בסעודת "מלווה מלכה". וכשהגיע בוקרו של יום ראשון, נתן ר' אליעזר נדבה לעני, ולא הזכיר לו את חילול השבת, כדי שלא לביישו. כשראה אליהו הנביא את מנהגו הטוב של ר' אליעזר, גילה לו את זהותו ואמר לו: "דע לך שאני אליהו הנביא. באתי לנסות אותך. כשכר על מעשיך הטובים תזכה לבן שיאיר את עיני עם ישראל". כך זכה ר' אליעזר בבנו, הבעל שם טוב.

יום הילולתו יש הטוענים ו' סיון יום חג השבועות, ויש הטוענים ו' סיון יום טוב שני של גלויות, זיע"א

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

קודא יקר זכות הרבים תלויה בך

דע לך שבכל 100 ש"ח שאתה תורם אתה

יכול לזכות 100 משפחות שילמדו דברי תורה

מוסד והלכות

לתרומות והקדשות חייגו

052-7134251

050-5069633

לכרחה והצלחה

מודים (מידוי)

בת רות